

درآمدی بر آرمان شهر مهدوی
باتأکید بر دعای امام زمان

مکتب الاعلام الاسلامی
مرکز تحقیقات اسلامی

www.ketab.ir

مؤلف: دکتر محمد اسماعیل قاسمی طوسی
عضو هیئت علمی دانشگاه مازندران

سرشناسه: قاسمی طوسی، محمد اسماعیل، ۱۳۴۳ - | عنوان و نام پدیدآور: دادشهر: درآمدی بر آرمان شهر مهدوی با تاکید بر دعای امام زمان (عجل الله تعالی فرجه) / به کوشش محمد اسماعیل قاسمی طوسی؛ ارزیاب علمی محمود دیبانی. | مشخصات نشر: سناری: نشر سردار شهید طوسی، ۱۳۹۸. | مشخصات ظاهری: ۱۵۰ ص. | فروست: عت: ۲. | شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۹۵۷۲۶-۶-۵ | وضعیت فهرست نویسی: فیبا | یادداشت: کتابنامه به صورت زیر نویس | عنوان دیگر: درآمدی بر آرمان شهر مهدوی با تاکید بر دعای امام زمان (عجل الله تعالی فرجه). | موضوع: دعای امام زمان (عجل الله تعالی فرجه) -- نقد و تفسیر | موضوع: Prayer of Imam Zaman* -- Criticism and interpretation | موضوع: مدینه فاضله -- جنبه های مذهبی -- اسلام | موضوع: Utopias -- Religious aspects -- Islam | موضوع: مهدویت -- انتظار | موضوع: *Waiting -- Mahdism | رده بندی کنگره: ۲۷۰ BP | رده بندی دیویی: ۲۹۷/۷۷۴ | شماره کتاب شناسی ملی: ۵۷۷۶۴۷۷

درآمدی بر آرمان شهر مهدوی با تاکید بر دعای امام زمان

نویسنده: حرمت الاسلام دکتر محمد اسماعیل قاسمی طوسی
استادیار گروه معارف اسلامی دانشگاه مازندران؛ عضو هیئت
مؤسس مؤسسه فرهنگی قرآن و عترت پیامبر اعظم (عجل الله تعالی فرجه) ساری
نظارت فنی: دکتر محمد علی دگانی
ارزیابی علمی: حجت الاسلام دکتر محمود دیبانی
استادیار گروه فلسفه و کلام اسلامی دانشگاه مازندران
ویراستاری ادبی: محمد جواد زکوی
ویراستاری فنی: صبور امدرسی - سعید قاسمی طوسی
امور هنری: حسن علی پور
امور انتشارات و نمونه خوانی: علی کاوه
با سپاس از همراهی های: سیده هاجر محمودی
نوبت چاپ: اول / ۱۳۹۹
ناشر: نشر سردار شهید طوسی
شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۹۵۷۲۶-۶-۵
شمارگان: ۱۰۰۰ نسخه
چاپ خانه: چاپ زارع
قیمت: ۴۰/۰۰۰ تومان

نشانی انتشارات: مازندران، سناری، بلوار امام رضا (ع)
کوچه آزادگان، مؤسسه پیامبر اعظم (عجل الله تعالی فرجه) ساری
تلفکس: ۰۱۱-۳۲۸۳۱۷۵ | www.ipmsari.ir

فهرست مطالب

۱۲۱	فراز چهاردهم	۹	سخن ناشر
۱۲۷	فراز پانزدهم	۱۱	تقریظ
۱۳۵	فراز شانزدهم	۱۳	مقدمه
۱۴۱	فراز هفدهم	۱۹	فراز اول
۱۴۷	فراز هجدهم	۲۷	فراز دوم
۱۵۵	فراز نوزدهم	۳۷	فراز سوم
۱۶۱	فراز بیستم	۴۳	فراز چهارم
۱۶۹	فراز بیست و یکم	۵۱	فراز پنجم
۱۷۵	فراز بیست و دوم	۵۹	فراز ششم
۱۸۳	فراز بیست و سوم	۶۹	فراز هفتم
۱۸۹	فراز بیست و چهارم	۷۵	فراز هشتم
۲۰۱	فراز بیست و پنجم	۸۱	فراز نهم
۲۰۷	فراز بیست و ششم	۸۹	فراز دهم
۲۱۳	فراز بیست و هفتم	۹۷	فراز یازدهم
۲۱۷	فراز بیست و هشتم	۱۰۵	فراز دوازدهم
۲۲۱	فهرست منابع	۱۱۵	فراز سیزدهم

زبان دعا

زبان دعا، یک زبان جهانی است که همه انسان‌ها کم و بیش از آن برخوردار بوده و دارای تجربه‌هایی هستند. اما، در زندگی مؤمنانه، یک فرد با ایمان بعد از اجرای شهادتین (شهادت) به وحدانیت رب الارباب و رسالت پیامبران به ویژه حضرت خاتم صلی الله علیه و آله وارد وادی ایمن و حرم امن الاهی می‌شود و به این ترتیب مرحله اول از کمال طی می‌شود. آن‌گاه، فرمان خدای می‌رسد که: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا آمِنُوا»^۱ و همگان را به برداشتن گام‌های بعدی فرامی‌خواند تا ایمان‌شان را در عمل ابراز داشته و آن را تعمیق و تحکیم نمایند و به این ترتیب «مکتب فرماندهی و فرمانبری (مطاع و مطیع)» رخ می‌نماید. بدیهی است که ریسمان و زنجیره ایمانی، زمانی به استحکام می‌رسد که حلقه‌های مختلف ایمانی در کنار هم قرار گرفته و فرصت «استقرار» پیدا کند. بی‌شک فرایند گذشته، زمانی ضمانت اجرا پیدا می‌کند که به وادی مکتب «عاشق و معشوق»، سوق پیدا کند؛ یعنی اگر دست و زبان دعا از قالب ظاهری و سطحی عبور کرده و مرزهای منیت و خودخواهی را درنور دیده و به وادی مقدس و نورانی «دل» پا بگذارد، بی‌سروپا شده و معشوق را می‌یابد و از این ایستگاه به بعد، حضرتش دست و پا و چشم و گوش و زبان عاشق خواهد شد. ناگفته پیداست که میان عاشق نیازمند و معشوق بی‌نیاز، حجابی

جز «خواستن» نیست که پیشاپیش «اجازه خواستن» نیز با لطفش، تمهید شده است: «أَدْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ»؛ یعنی می خواهد که: «از من بخواهید» و به این ترتیب «مکتب اجازت و استجازات و مدرسه استجابات و اجابت» (که هردو از اوست) چهره زیبا و دلربایش را می نمایاند:

ای دعا از تو، اجابت هم ز تو

مولوی

ناگفته پرواضح است اگر در جامعه چنین فرهنگی (تقویت فرهنگ ارتباط گیری بین «خواهان و خوانده» شکل بگیرد) گامی بزرگ به سوی فرهنگ والای انتظار مهدوی برداشته خواهد شد. بی تردید با پیدایش مکاتب پیش گفته، «زبان دعا» مشروعیت می یابد، زبانی که تمایلات درونی انسان نیازمند، شیفته و واله را به حضرت «اله» بی نیاز ابراز می دارد و انتظار دارد تا در سردوراهی ها (تردیدگاه ها و سرگردانی ها) و نیز پرتگاه های سقوط، دستش را گرفته و دلش را مستحکم و کامش را با امید و باور، شیرین کند. آری! بنده دعا باور، کسی است که بازمزمه دعایش، طعم عاشق و بندگی اش را چشیده و با زبان سر، آیه های سرش را بیرون می ریزد و در جست و جوی تأمین مطالبات و مطلوبیاتش، «خود واقعی» اش را در کنار «یار» دیده و در اوج وصال و سرمست از حضور، بادل سوخته و چشم های دوخته و گردشده، به همراه بارش اشک هایش، به ناگاه تمامی آیه ها و سوره های خواسته هایش را در محضر حضرت دوست زمزمه می کند و عرضه می دارد: «اللَّهُمَّ ارْزُقْنَا تَوْفِيقَ الطَّاعَةِ» «اللَّهُمَّ...» و....